

บทที่ 4

ผลการวิจัย : ผลกระทบจากธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีต่อการปรับเปลี่ยน สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ของเมืองเชียงใหม่กับเมืองหลวงพระบาง

4.1 ความสำคัญของการท่องเที่ยวกับเศรษฐกิจไทย

หากจะเปรียบเทียบกับประเทศที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวระดับโลกที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้าประเทศจำนวนมากเป็นอันดับต้นๆของโลกเช่นฝรั่งเศส อิตาลี และสเปน ซึ่งมีนักท่องเที่ยวประมาณ 20-40 ล้านคนต่อปี อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยนับว่ายังเล็กมาก และเพิ่งเติบโตอย่างรวดเร็วในระยะเวลาประมาณ 50 กว่าปี โดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติไม่ถึง 16 ล้านคนในปี 2553 แต่หากเปรียบเทียบกับประเทศในทวีปเอเชียซึ่งมีสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ และประเทศที่มีสิ่งมหัศจรรย์ติดอันดับโลก เช่น อินเดีย มีนักท่องเที่ยวต่างชาติประมาณปีละ 3 ล้านคน และอินเดียมีนักท่องเที่ยวต่างชาติประมาณปีละ 2 ล้านคน ก็นับว่าประเทศไทยประสบความสำเร็จสูงมากเพราะ รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยในปี 2553 มีความสำคัญต่อสภาพคล่องทางเศรษฐกิจเพราะทำได้ให้ประเทศประมาณ 585,961.80 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 5.4 ของรายได้ประชาชาติ (GDP) ซึ่งสูงกว่าประเทศอื่นๆในอาเซียน ยกเว้นสิงคโปร์ซึ่งมีรายได้จากการท่องเที่ยวในปี 2553 ถึงร้อยละ 11 ของรายได้ จากการที่จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงเช่นนี้ จึงทำให้ประเทศไทยได้รับการขนานนามว่าเป็นสเปนแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แต่ถ้าเราลองจินตนาการถึง สภาพการจราจรในกรุงเทพฯ ที่จะต้องรองรับนักท่องเที่ยวจำนวนถึง 40 ล้านคนแล้ว ก็คงเห็นได้ชัดว่าเป็นไปไม่ได้ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงสภาพเทคโนโลยี และขีดความสามารถในการรองรับบริการทางด้านสื่อสารโทรคมนาคม และการเดินทางในปัจจุบันแล้วก็จะเห็นเช่นเดียวกันว่า เป้าหมายการเป็นสเปนแห่งตะวันออก ยังอยู่อีกห่างไกล

แม้ว่าประเทศไทยจะไม่สามารถเป็นสเปนแห่งตะวันออก ประเทศไทยก็สามารถเป็นจุดท่องเที่ยวที่นิยมสูงสุดในภูมิภาคนี้ได้ ในปี 2533-2534 INTRAMAR บริษัทบริการธุรกิจขนาดใหญ่ในออสเตรเลียได้สัมภาษณ์บริษัทนำเที่ยว 1,450 บริษัท ใน 40 เมืองใหญ่ใน 26 ประเทศทั่วโลกพบว่า ประเทศไทยจัดอยู่ในอันดับหนึ่งในประเภทแหล่งท่องเที่ยวที่ให้ ความอบอุ่น และมีมิตรภาพต่อนักท่องเที่ยว ที่พักราคาย่อมเยา และชีวิตราตรีน่าสนใจ ประเทศไทยจัดอยู่ในอันดับที่สี่ในประเภทแหล่งท่องเที่ยวที่มีอาหารดี และเป็นแหล่งมีชื่อรองจาก ฝรั่งเศส อิตาลี และฮ่องกง ถึงแม้ประเทศไทย

จะไม่ติดอันดับในเรื่องทัศนียภาพในกลุ่ม 14 ประเทศในเอเชียแปซิฟิก แต่เมื่อรวมจุดสนใจและคุณภาพบริการ ทุกประเภทแล้ว (Overall Appeal) ประเทศไทยก็จัดอยู่ในอันดับสองรองจากออสเตรเลีย แต่ที่แย่ที่สุดคือประเทศไทยจัดอยู่ในอันดับสองรองจากอินเดียในด้านความโรแมนติกและมลพิษที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยเริ่มมีรายได้อย่างชัดเจนตั้งแต่ช่วงเกิดสงครามเวียดนาม ในพ.ศ. 2503 ในปีนั้นมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามา 81,340 คนทำให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยว 196 ล้านบาท หลังจากนั้นเป็นต้นมานักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ยุคทองของการท่องเที่ยวไทยเริ่มขึ้นในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) โดยมีรายได้จากการท่องเที่ยวในปีแรกของแผนฯ ประมาณ 50,000 ล้านบาทและเพิ่มเป็น 100,000 ล้านบาทในปีสุดท้ายของแผนฯ ความสำเร็จส่วนหนึ่งเกิดจากกลยุทธ์การตลาดที่ประกาศให้ปี 2530 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวไทย ทำให้มีรายได้จากการท่องเที่ยวในปีนั้นเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 34 ต่อมาในปี 2531 รายได้เพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 58 ในพ.ศ. 2534 รายได้จากการท่องเที่ยวมีปริมาณเท่ากับ 2 ใน 3 ของสินค้าออกประเภทเกษตรกรรม แต่มีมูลค่าใกล้เคียงกับสินค้าส่งออกประเภทหัตถกรรมและสิ่งทอที่ทำรายได้สูงสุดในปีนั้น

ในช่วงพ.ศ. 2541-2542 เกิดวิกฤตเศรษฐกิจในเอเชีย รัฐบาลไทยได้จัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว “Amazing Thailand” ทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้าประเทศถึง 7.76 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยวในปีนั้นถึง 242,177 ล้านบาท ต่อมาในปี 2547 รายได้จากการท่องเที่ยวไทยอยู่ที่ 6 พันล้านเหรียญสหรัฐอเมริกา (3.7 แสนล้านบาท) ในขณะที่รายได้จากการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ไทยในปีนั้นประมาณ 2.72 พันล้านเหรียญ (1.08 แสนล้านบาท) (เอกสารกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา ธันวาคม 2553)

เมืองเชียงใหม่ได้รับการวางแผนให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวด้านศิลปวัฒนธรรมและความงามตามธรรมชาติในเขตภาคเหนือตอนบนตั้งแต่พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางมาเยือนจังหวัดเชียงใหม่ในแต่ละปีเป็นอันดับ 4 ของประเทศ การเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ของนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมี 2 ลักษณะ คือ การเดินทางมาท่องเที่ยวด้วยตนเองและการใช้บริการจากบริษัทนำเที่ยว โดยที่พิกสำหรับนักท่องเที่ยว นักทัศนาจรและผู้มาเยือนประกอบไปด้วย โรงแรม เกสต์เฮาส์ บังกะโล รีสอร์ท บ้านญาติหรือเพื่อนที่พักในอุทยานแห่งชาติต่างๆ บ้านรับรองของทางราชการและเอกชนอื่นๆ เป็นต้น ดังนั้นเศรษฐกิจส่วนหนึ่งของเมืองเชียงใหม่จึงขึ้นอยู่กับสภาพคล่องของการท่องเที่ยวในแต่ละปี

แต่ในช่วงเวลาประมาณสิบกว่าปีที่ผ่านมา สภาพการท่องเที่ยวไทยได้รับผลกระทบหลายประการจากปัจจัยทั้งภายนอกและภายในประเทศ ส่งผลให้สภาพการท่องเที่ยวไทยมีสถานะภาพไม่มั่นคง ส่งผลต่อการชะลอตัวของสถานะเศรษฐกิจในเมืองเชียงใหม่ด้วย

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อการชะลอตัวของสถานะการท่องเที่ยวในประเทศไทย และเมืองเชียงใหม่สรุปได้หลายประการ เช่น (วาระแห่งชาติว่าด้วยการท่องเที่ยว 2554.)

1) ผลกระทบจากการเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมัน ราคาน้ำมันในตลาดโลกได้ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ไตรมาสที่สองของปี 2546 จากราคาน้ำมันเฉลี่ยต่อเดือนที่ 23.74 เหรียญ

สหรัฐฯ ต่อบาร์เรล มาอยู่ที่ประมาณ 120 – 130 เหรียญสหรัฐฯ ต่อบาร์เรลในปีพ.ศ. 2551 ส่งผลให้ภาคการท่องเที่ยวไทยได้รับผลกระทบมากกว่าระบบเศรษฐกิจในด้านอื่นๆ ทำให้การขยายตัวในภาคการโรงแรมและการท่องเที่ยวไทยชะลอตัวลง เนื่องจากราคาการใช้บริการด้านการโรงแรมและการท่องเที่ยวมีอัตราสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

2) อัตราการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ อัตราการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ราคาสินค้าในการจัดการท่องเที่ยวของประเทศต่างๆเปลี่ยนแปลงไป นับตั้งแต่ปี 2550 เป็นต้นมา อัตราค่าเงินบาทของไทยเมื่อเทียบกับสกุลเงินของยุโรปลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่ปรากฏว่าอัตราการแลกเปลี่ยนเหรียญสหรัฐอเมริกาเป็นเงินบาทไทยมีค่าเงินเพิ่มสูงขึ้นกว่าร้อยละ 20 เมื่อเทียบกับการแลกเปลี่ยนสกุลเงินของคู่แข่งชั้นนำด้านการท่องเที่ยวในแถบเอเชีย เช่น เวียดนาม อินโดนีเซีย และสาธารณรัฐประชาชนจีน

3) การก่อการร้ายและความไม่สงบทางการเมืองภายในประเทศไทย การก่อการร้ายระหว่างประเทศเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการชะลอการเดินทางของนักท่องเที่ยวต่างประเทศตัวอย่างเช่น ในกรณีการก่อการร้ายครั้งใหญ่ในสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 11 กันยายนพ.ศ. 2544 ทำให้การท่องเที่ยวทั่วโลกชะลอตัวลงเป็นระยะเวลา 2 เดือน คิดเป็นร้อยละ 7.95 ในขณะที่ความไม่สงบทางการเมืองภายในประเทศไทยระหว่าง พ.ศ. 2550-2553 ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่จะเดินทางมาเยือนประเทศไทย

4) การเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศโลก นักวิทยาศาสตร์ได้มีความเห็นตรงกันว่าโลกกำลังเข้าสู่ยุคที่ภูมิอากาศมีความแปรปรวนมากขึ้นเรื่อยๆ เช่น เกิดภาวะน้ำท่วมอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น เกิดพายุและไฟป่าที่รุนแรงขึ้น สภาพอากาศที่ร้อนจัดหรือเย็นจัด ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจเดินทางและเป็นภัยคุกคามต่อการท่องเที่ยว ในอนาคตอาจจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงจุดหมายเส้นทาง ตลอดจนฤดูกาลการท่องเที่ยวในระยะยาว

5) การแข่งขันระหว่างบุคลากรในอาเซียน การรับรองมาตรฐานอาชีพในธุรกิจการท่องเที่ยวในกรอบความร่วมมือของกลุ่มประเทศอาเซียน การเปิดเสรีตลาดแรงงาน อาจจะทำให้สร้างการแข่งขันใหม่ในระดับบุคลากร ซึ่งไทยอาจไม่ใช่ประเทศที่ได้เปรียบที่สุดเนื่องจากทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศของบุคลากรไทยค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มอาเซียน

6) การแข่งขันเพื่อเป็นศูนย์กลางการบินนานาชาติ ในอดีตประเทศไทยมีความได้เปรียบเพื่อนบ้านในการเป็นศูนย์กลางการบินในเครือข่ายเส้นทางระหว่างยุโรป และเอเชียแปซิฟิก แต่ในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของอากาศยานทำให้เครื่องบินรุ่นใหม่ ๆ สามารถเดินทางได้ไกลมากขึ้นโดยไม่ต้องแวะพักหรือเปลี่ยนเครื่องใหม่ ทำให้ความได้เปรียบเชิงภูมิศาสตร์ของไทยลดลงมาก นอกจากนี้ยังมีการเปิดท่าอากาศยานใหม่ๆ ที่สะดวกและทันสมัยกว่าของไทย เช่น ท่าอากาศยานของดูไบ กัวลาลัมเปอร์ สิงคโปร์ ไทเป และฮ่องกง ต่างก็เริ่มเข้ามาแข่งขันเป็นศูนย์กลางการบินระดับนานาชาติ

ในกรณีของท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่รัฐบาลพยายามส่งเสริมให้เชียงใหม่เป็นศูนย์กลางทางการบิน (Aviation Hub) หรือเป็นทางผ่านเพื่อเดินทางไปยังประเทศอื่น แต่ปรากฏว่า

นโยบายนี้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จากข้อมูลล่าสุดพบว่าจำนวนเที่ยวบินตรงจากต่างประเทศเข้าสู่ท่าอากาศยานเชียงใหม่ระหว่างปี 2550 – 2551 มีอยู่จำนวน 14 สายการบิน ตั้งแต่ต้นปี 2553 จำนวนสายการบินได้ลดจำนวนลงเหลือเพียง 7 สายการบิน และเมื่อเกิดภาวะวิกฤติน้ำมันแพง ในต้นปี 2554 เป็นต้นมา จำนวนสายการบินต่างชาติที่ใช้ท่าอากาศยานเชียงใหม่ลดลงอีกสองสาย ในปัจจุบันเหลือเพียง 5 สายการบินคือ ซิลค์แอร์ (เส้นทางบินสิงคโปร์) แอร์เอเชีย(เส้นทางบิน กัวลาลัมเปอร์) โคเรียนแอร์(เส้นทางบินอินชอน เกาหลีใต้) ไชน่าแอร์ไลน์(เส้นทางบินไทเป) และลาวแอร์ไลน์(เส้นทางบินหลวงพระบาง) ผลกระทบทางตรงต่อกรณีดังกล่าวคือ จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศลดลงมาก ส่วนผลกระทบทางอ้อมเป็นด้านจิตวิทยาของชุมชนเชียงใหม่ ซึ่งมีความรู้สึกไม่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นความสูญเสียที่มี ผลต่อการบูรณาการการวางแผนงานการท่องเที่ยวของเชียงใหม่ในอนาคต

ในปี 2550 จังหวัดเชียงใหม่มีการขยายตัวของเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวในสัดส่วนที่ลดลง โดยมีสาเหตุมาจากปัจจัยข้างต้นและปัญหาการจัดการภายในเมืองเชียงใหม่ ซึ่งแม้ว่าจะมีจำนวนโรงแรมและที่พักเพิ่มขึ้น โดยมีจำนวนโรงแรมที่พัก รวมทั้งสิ้น 418 แห่ง เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ 22.58 แต่กลับมีจำนวนผู้มาเยือน นักท่องเที่ยว และนักทัศนอาจร ทั้งสิ้น 10,713,734 คน ลดลงจากปี 2549 ร้อยละ 4.18

ตารางที่ 4.1 จำนวนโรงแรม ผู้มาเยือน นักท่องเที่ยวและนักทัศนอาจร พ.ศ. 2549 – 2550

รายการ	พ.ศ.		
	2549	2550	+/- (%)
จำนวนโรงแรม	341	418	+22.58
จำนวนห้องพัก	18,820	20,816	+10.61
จำนวนผู้มาเยือน	5,590,326	5,356,876	-4.18
1. ชาวไทย	3,539,772	3,601,727	+1.75
2. ชาวต่างประเทศ	2,050,554	1,755,014	-14.41
จำนวนนักท่องเที่ยว	4,405,720	4,181,878	-5.08
1. ชาวไทย	2,529,420	2,598,041	+2.71
2. ชาวต่างประเทศ	1,876,300	1,583,837	-15.59
จำนวนนักทัศนอาจร	1,184,606	1,174,989	+0.81
1. ชาวไทย	1,010,352	1,003,686	+0.66
2. ชาวต่างประเทศ	174,254	171,303	-1.69

แหล่งที่มา : เทศบาลนครเชียงใหม่ <http://www.cmcity.go.th/aboutus/economic.php>

เข้าถึง เมื่อ 26 มิถุนายน 2554

อย่างไรก็ตาม จังหวัดเชียงใหม่ มีจำนวนและรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นอันดับที่ 1 ของภาคเหนือ และเป็นอันดับที่ 4 รองจากกรุงเทพมหานคร ภูเก็ต และชลบุรี โดยเชียงใหม่มีรายได้จากการท่องเที่ยวในปี 2551 ที่จำนวน 38,000 กว่าล้านบาท ดังตาราง

ตารางที่ 4.2 แสดงรายได้จากการท่องเที่ยวของผู้เยี่ยมเยือนชาวไทยและชาวต่างประเทศ ปี พ.ศ. 2547-2551

ประเภท ผู้เยี่ยมเยือน	2547	2548	2549	2550	2551
ชาวไทย	20,831.85	12,187.18	19,085.64	20,777.66	22,928.84
ชาวต่างประเทศ	24,235.04	18,933.25	20,699.42	18,116.59	15,206.49
รวม	45,066.89	31,120.43	39,785.06	38,894.25	38,135.33

หน่วย: ล้านบาท

แหล่งที่มา : ศูนย์บริการข้อมูลการค้าการลงทุน จังหวัด เชียงใหม่ .www.tiscom.moc.go.th/group7_1_view2.php. เข้าถึงเมื่อ 20 กรกฎาคม 2553

โดยในปี 2552 เป็นต้นมาเชียงใหม่ได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลกชะลอตัว และวิกฤตความไม่สงบทางการเมืองภายในประเทศอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน จึงทำให้รายได้จากสภาพคล่องทางเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวในปี 2552 ลดลงเหลือประมาณ 32,000 ล้านบาท และคาดว่าเมื่อสิ้นสุดในปี 2553 จะลดลงเหลือประมาณ 30,000 ล้านบาท โดยเฉพาะจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เคยมีจำนวนกว่าปีละ 2 ล้านคน ได้ลดลงเหลือประมาณ 1 ล้านคน ซึ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถือว่ามีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเชียงใหม่ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีกำลังซื้อสูงกว่านักท่องเที่ยวในประเทศอย่างมาก (สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวเชียงใหม่. www.chiangmaimain.com/newsdetail.php?list=0&cid=2&nid=111)

รายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่ นั้น สถิติที่ได้คำนวณจากการเข้าพักตามโรงแรม เกสต์เฮาส์ รีสอร์ท ไม่รวมการที่นักท่องเที่ยวเข้าพักตามบ้านญาติหรือเพื่อน อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวจะเข้าพักค้างคืนในเชียงใหม่แต่ละครั้งประมาณสามคืน มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยวันละ 2,853 บาท ([http:// www.2.tat.or.th/stat/download/lst/362](http://www.2.tat.or.th/stat/download/lst/362) สถิติเชียงใหม่. doc.) ซึ่งจำนวนนักท่องเที่ยวในเชียงใหม่ในปี 2552 ลดลงจากปี พ.ศ. 2551 ประมาณร้อยละ 10-15 เฉลี่ยอัตราการเข้าพักโรงแรมลดลงเหลือร้อยละ 50-55 จากจำนวนร้อยละ 90-95 ในภาวะปกติ

อย่างไรก็ตาม สถิติการเข้าพักของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเมืองเชียงใหม่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นมากกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติตามข้อมูลในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวจากชาติต่างๆที่เข้าพักในจังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2552-2553

ประเทศ	จำนวนนักท่องเที่ยว	
	ปีพ.ศ. 2553	ปีพ.ศ. 2552
ไทย	1,659,438	1,173,923
ญี่ปุ่น	116,430	99,620
อเมริกา	125,885	141,859
ฝรั่งเศส	85,548	47,386
ออสเตรเลีย	80,881	77,097
อื่นๆ	701,660	854,503
รวม	2,770,142	2,394,388

แหล่งที่มา : กรมการท่องเที่ยว. [http:// www. tourism.go.th/2010/th/statistic/index.php](http://www.tourism.go.th/2010/th/statistic/index.php)
เข้าถึงเมื่อ 15 กรกฎาคม 2554

แม้ว่าสถานะทางเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ยังไม่มั่นคง มีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา ปรากฏการณ์ดังกล่าวพิจารณาได้จากการจดทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ที่มีการเปลี่ยนแปลงรายวัน โดยข้อมูลจากสำนักทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ภาคเหนือ กรมการท่องเที่ยวพบว่าผู้จดทะเบียนและยกเลิกการบริหารจัดการท่องเที่ยวขึ้นลงเป็นรายเดือนในพ.ศ. 2550 คงเหลือบริษัทนำเที่ยวที่จดทะเบียนประมาณ 1,049 ราย และมีจำนวนมัคคุเทศก์ประมาณ 6,524 คน (สถิติกรมการท่องเที่ยว.พื้งอ้าง.) แต่ทางคณะกรรมการอำนวยการขับเคลื่อนวาระแห่งชาติว่าด้วยการท่องเที่ยวพ.ศ. 2552 ก็ยังคาดการณ์ว่าเศรษฐกิจการท่องเที่ยวไทยโดยภาพรวมจะดีขึ้นในอนาคต เนื่องมาจากมีปัจจัยเอื้ออำนวยดังต่อไปนี้ (วาระแห่งชาติว่าด้วยการท่องเที่ยว. <http://sustain-production.com/Uploads/Documents/แผนการตลาด.57.pdf>)

1) ความร่วมมือระหว่างประเทศที่ไทยเป็นสมาชิกในกรอบภาคีต่างๆ จะทำให้การไหลเวียนของนักท่องเที่ยวต่างชาติได้รับความสะดวกรวดเร็วมากขึ้นในอนาคต เช่น การยกเว้นค่าธรรมเนียมวีซ่า ในกลุ่มประเทศอาเซียนทั้งหมดภายในปีพ.ศ. 2553 การส่งเสริมการตลาดและ

ประชาสัมพันธ์ในกรอบภาคอาเซียน การขยายตัวของการค้าและการลงทุนเนื่องจากข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียนและข้อตกลงการค้าทวิภาคีกับประเทศต่างๆ รวมถึงการขยายตัวของสายการบินต้นทุนต่ำและการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องของประเทศต่างๆ ในเอเชีย ทำให้พอที่จะคาดการณ์ได้ว่า ในอนาคตจะมีนักท่องเที่ยวชาวเอเชียเช่น ชาวจีน ญี่ปุ่น เกาหลี อินเดีย และชาวอาหรับเดินทางเข้าประเทศไทยมากขึ้น

2) การขยายตัวที่เกิดขึ้นข้างต้นเป็นโอกาสที่ไทยจะสามารถรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นแล้วยังสามารถขยายบริการการจัดการสินค้าท่องเที่ยวในประเทศเพื่อนบ้าน การขายเฟรนไชส์ การจัดการธุรกิจอาหาร สปา ฯลฯ รวมถึงการจัดการสิ่งแวดล้อมและโรงแรมไปไม่เที่ยว

3) การตลาดขององค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization) หรือ (UNWTO) คาดการณ์ว่าตลาดการท่องเที่ยวโลกที่จะขยายตัวสูงสุดในอนาคตได้แก่ ตลาดการท่องเที่ยวธรรมชาติ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Tourism) จะครอบคลุมตลาดได้ถึงร้อยละ 20 ภายใน พ.ศ. 2563 (ค.ศ. 2020) โดยจะมีนักท่องเที่ยวหมุนเวียนกันเดินทางประมาณ 170 ล้านคน

4) การเปิดเส้นทางเชื่อมอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง และการขยายตัวของสายการบินต้นทุนต่ำเปิดโอกาสให้ประเทศไทยสร้างระบบการคมนาคมขนส่งใหม่ให้ทันสมัยและรวดเร็ว เพื่อรองรับแนวทางการท่องเที่ยวเฉพาะทางในอนาคต

รายงานข่าวล่าสุดจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ได้เผยแพร่ผลสำรวจจากโครงการศึกษาภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยในสายตาของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ในต้นปี 2555 (ข้อมูลจาก ASTV ผู้จัดการออนไลน์-ธุรกิจ.วันที่ 30 กรกฎาคม 2555) ผลสำรวจดังกล่าว จัดเก็บจากนักท่องเที่ยวต่างชาติกลุ่มเป้าหมาย 14 ประเทศที่นิยมเดินทางมาประเทศไทย รวม 3,640 ตัวอย่าง ได้แก่ นักท่องเที่ยวมาเลเซีย ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฮองกง สหรัฐอเมริกา สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ออสเตรเลีย จีน เกาหลี อินเดีย รัสเซีย เยอรมนี สวีเดน และอิตาลี พบว่า 72.9% ของชาวต่างชาติที่เดินทางมาประเทศไทยเป็นการเดินทางมาเพื่อพักผ่อน ส่วนกลุ่มที่มาเพื่อเยี่ยมญาติมี 14.1% ขณะที่กลุ่มเดินทางเพื่อธุรกิจและประชุมมีสัดส่วน 8.6% ผลสำรวจยังพบว่าในสายตา นักท่องเที่ยวยกให้ไทยเป็นเมืองพุทธศาสนาที่มีภาพลักษณ์โดดเด่น แต่กลับไม่ใช่ปัจจัยดึงดูดให้เดินทางมาประเทศไทย เพราะ 5 อันดับแรกที่ตัดสินใจมาเที่ยวประเทศไทย ได้แก่

- (1) ชื่นชอบการต้อนรับ (Welcoming)
- (2) การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี (Friendly)
- (3) ความตื่นตาตื่นใจ (Amazing) ซึ่งเป็นแนวคิดหลักที่ททท. ส่งเสริมมาอย่างต่อเนื่อง
- (4) ความโดดเด่นในฐานะประเทศที่มีความสุข (Happy)

และอันดับที่

- (5) คือ ความน่าตื่นเต้น (Exciting)

นอกจากนี้ยังได้สำรวจเหตุผลที่ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติไม่ตัดสินใจหรือเลื่อนเดินทางมาเที่ยวไทย มี 3 ปัจจัยตามลำดับ คือ

(1) ปัจจัยภาพลักษณ์เชิงลบจากวิกฤตการณ์เมือง ภัยธรรมชาติ การค้าประเวณี มีผลต่อการตัดสินใจชะลอหรือแม้กระทั่งยกเลิกการเดินทาง ข้อนี้นี้จะต้องอาศัยการแก้ไขภาพลักษณ์ในระดับประเทศ

(2) ปัจจัยด้านการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทยทำให้เกิดความกังวลว่าจะสื่อสารภาษาไม่ได้ และระยะทางที่ห่างไกลทำให้เกิดปัญหาด้านงบประมาณ

(3) ปัจจัยด้านความปลอดภัย ผลการสำรวจพบว่านักท่องเที่ยวให้คะแนนประเทศไทยเรื่องความปลอดภัย (Safety and Security) ในเกณฑ์ต่ำที่สุด ไม่ว่าจะสำรวจจากกลุ่มที่มาครั้งแรกหรือมาซ้ำค่าเฉลี่ยคะแนนก็ใกล้เคียงกันอยู่ที่ 2.55 ส่วนการบริการสายด่วนที่นักท่องเที่ยวสามารถติดต่อได้ 24 ชั่วโมงให้คะแนนเพียง 2.82 และให้ค่าความปลอดภัยของระบบคมนาคมให้เพียง 2.81 คะแนน

อย่างไรก็ตามมีข้อเสนอจากผู้วิจัยว่า การสร้างภาพลักษณ์ของประเทศแบบเดียวไม่ตอบโจทย์กลุ่มเป้าหมาย ดังนั้น แนวทางส่งเสริมการตลาดในอนาคตควรเน้นการศึกษาและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมในเชิงลึก ในด้านชุมชนเจ้าของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวจะต้องรักษาวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์ไว้ เพราะเป็นปัจจัยที่สะท้อนความเป็นไทย และสร้างความประทับใจให้นักท่องเที่ยว ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวต่างชาติชื่นชอบยังคงเป็นชายหาดที่สวยงาม (Beautiful Beach) การท่องเที่ยวด้านสุขภาพอนามัย ได้แก่ สปา และบริการทางด้านสุขภาพ (Variety of spa and wellness offers) ผลการสำรวจด้านอาหาร นักท่องเที่ยวชื่นชอบผลไม้ตามฤดูกาล (Variety of tropical fruits) และอาหารท้องถิ่น (Street Food) รวมถึงความคุ้มค่าเงิน (Value for money) อย่างไรก็ตามผลการสำรวจครั้งนี้จะนำไปประกอบการจัดทำแนวทางแก้ไขและส่งเสริมภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของประเทศให้มีประสิทธิภาพในภาวะการแข่งขันที่สูงขึ้นในอนาคต

ในกรณีของการท่องเที่ยวเมืองเชียงใหม่ นางปริยาน์ภรณ์ สงครอด ประชาสัมพันธ์จังหวัดเชียงใหม่เปิดเผยว่า จากที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2554 มีมติแต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวถูกหลอกลวงในประเทศไทย เพื่อพิจารณากำหนดแนวทางและมาตรการแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติถูกหลอกลวงถูกเอารัดเอาเปรียบ โดยสั่งการให้ 5 จังหวัด ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการและจัดประชุมในพื้นที่ ได้แก่ จังหวัดสุราษฎร์ธานี(สมุย) ชลบุรี(พัทยา) เชียงใหม่ ภูเก็ต สงขลา(หาดใหญ่) โดยคณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญและให้เร่งปฏิบัติ คือ ให้รวบรวมวิเคราะห์ปัญหาที่นักท่องเที่ยวได้รับจากการเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ และพิจารณากำหนดแนวทางและมาตรการป้องกันแก้ไขปัญหาให้นักท่องเที่ยวถูกหลอกลวงหรือถูกเอารัดเอาเปรียบในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวต่างๆทั้งระยะสั้นและระยะยาว สำหรับที่จังหวัดเชียงใหม่ นายวรการ ยกย่อง รองผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ เป็นประธานในการประชุมได้นำประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในระดับพื้นที่ต่างๆทั่วประเทศที่พบเห็นบ่อยๆ จากข้อมูลประเด็นปัญหาที่มาจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักงานตำรวจแห่งชาติและข้อกังวลของคณะทูตกลุ่มประเทศอาหรับ สรุปเป็นประเด็นปัญหาในภาพรวม 10 เรื่อง ได้แก่

- (1.) การปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจตรวจคนเข้าเมืองล่าช้า
- (2.) การคมนาคมขนส่งสาธารณะเช่นบริการรถและเรือโดยสารสาธารณะไม่สะดวกและราคาค่าโดยสารไม่ได้มาตรฐาน
- (3.) ที่พักซึ่งเป็นโรงแรมขนาดเล็ก หรือบ้านพักบางแห่งโอนเงินมัดจำแล้วเข้าพักไม่ได้
- (4.) ร้านอาหารขนาดเล็ก หรือร้านอาหารริมถนนไม่ได้มาตรฐานทั้งคุณภาพและราคา
- (5.) ร้านขายของที่ระลึกจำพวกเครื่องเงินและอัญมณีทำของปลอมขายในราคาแพง
- (6.) บริษัทธุรกิจนำเที่ยว และสถานประกอบการเอาเปรียบ หลอกลวง
- (7.) มีมัคคุเทศน์เถื่อนจำนวนมาก ไร้ใจไม่ได้และไม่ปลอดภัย
- (8.) การถูกหลอกลวงจากแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่หลากหลายรูปแบบ
- (9.) การแอบอ้างหลอกลวงจากเจ้าหน้าที่รัฐบาล
- (10.) เจ้าหน้าที่ยึดของจากนักท่องเที่ยวแล้วไม่ได้คืนตามกำหนดเวลา

ในทั้งหมด 10 ปัญหา บางปัญหาไม่ได้เกิดในจังหวัดเชียงใหม่ เช่นข้อที่ 1 การปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจตรวจคนเข้าเมืองล่าช้าที่จังหวัดเชียงใหม่ไม่มีปัญหา ต่างจากจังหวัดภูเก็ตซึ่งมีสายการบินต่างประเทศในจำนวนมากกว่า ดังนั้นการตรวจพาสปอร์ตและวีซ่าให้นักท่องเที่ยวจึงล่าช้า แต่ที่จังหวัดเชียงใหม่มีปัญหาที่ต้องได้รับการดูแลป้องกันและแก้ไขเพิ่มเติม อีกสองประเด็นคือ เรื่องบริษัททัวร์เถื่อนที่แฝงตัวไปรับจองทัวร์มาเที่ยวพิษณุโลกที่เมืองทองธานีและที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ และประเด็นนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าพักในระยะยาวและมีปัญหาหลายประการ

ส่วนปัญหาเรื่องระบบการคมนาคมขนส่งสาธารณะในเชียงใหม่ได้มีการประชุมร่วมระหว่างภาครัฐกับเอกชนเพื่อแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจในภูมิภาค ครั้งที่ 1/2555 เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2555 ณ ศาลากลางจังหวัดเชียงใหม่ สรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

การพัฒนาเครือข่ายการคมนาคมและระบบโลจิสติกส์ (เสนอโดยคณะกรรมการร่วมภาคเอกชน 3 สถาบัน) มีข้อเสนอ คือ

- ติดตามและเร่งรัดการดำเนินโครงการรถไฟความเร็วสูง เส้นทางกรุงเทพฯ-เชียงใหม่
- ศึกษาและสำรวจเส้นทางสร้างถนน Motorway เส้นทางเชียงใหม่-เชียงราย
- เร่งรัดการดำเนินโครงการรถไฟรางคู่ภาคเหนือให้แล้วเสร็จทั้งระบบในปี 2560
- พิจารณาเพิ่มเส้นทางด่วนสายเด่นชัย-เชียงราย-เชียงของ ภายใต้แผนการพัฒนาโครงการพัฒนารถไฟรางคู่ของประเทศไทย

ในที่ประชุมครั้งนี้ยังพยายามแก้ไขปัญหาอื่นๆในเชียงใหม่ได้แก่ ปัญหาราคาค่าขนส่งรถสี่ล้อแดง ที่ประชุมมอบหมายให้ขนส่งจังหวัดเชียงใหม่ นำปัญหานี้ไปพูดคุยกับผู้ประกอบการเพื่อตกลงในราคาที่เหมาะสมกับระยะทางที่นักท่องเที่ยวจ้างไปส่ง

ปัญหาเกสต์เฮ้าส์ การขายห้องพักราคาถูก แต่เมื่อนักท่องเที่ยวเข้าพักแล้วจะเสนอให้ซื้อทัวร์ท่องเที่ยวไปยังที่ต่างๆ โดยเฉพาะการไปซื้อของที่ระลึกเพื่อจะได้รับผลประโยชน์เป็นค่าคอมมิชชั่น หากนักท่องเที่ยวไม่ซื้อทัวร์จะพบว่ามีปัญหาหลายอย่าง เช่น รองเท้าหายหรือไม่ก็ถูกไล่ออกจากเกสต์เฮ้าส์นั้น ที่ประชุมมอบหมายให้เทศบาลและอำเภอ ไปตรวจสอบว่ามีโรงแรม หรือบ้านพักทั้งที่ไม่ได้รับอนุญาตและที่ได้รับอนุญาตว่ามีจำนวนมากน้อยเท่าไรเพื่อจัดทำทะเบียนและควบคุมอย่างเข้มงวด

ปัญหาารถเช่าเถื่อนและไกด์เถื่อน พบว่า ขณะนี้มีไกด์เถื่อนและรถเช่าคอยชักชวนนักท่องเที่ยวให้ซื้อทัวร์ตามวัดและสถานที่ท่องเที่ยว การหลอกลวงในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการหลอกลวงขายสินค้าปลอมหรือสินค้าไม่มีคุณภาพ ทำให้เสียชื่อของจังหวัด และอาจทำให้นักท่องเที่ยวได้รับอันตราย คณะอนุกรรมการจังหวัดเชียงใหม่ได้สั่งการให้กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬาไปแก้ไขปัญหานี้อย่างเข้มงวดและจริงจัง

สำหรับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่อาจทำให้มาตรฐานค่าครองชีพในเมืองเชียงใหม่สูงขึ้นนั้น ไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจน เนื่องจากเชียงใหม่มีพื้นที่กว้างขวางและมีระบบโครงสร้างเศรษฐกิจพื้นฐานบนการเกษตรกรรมและการค้าขายที่ซับซ้อน ชุมชนมีการดำรงชีพหลากหลายรูปแบบแตกต่างจากระบบเศรษฐกิจของชุมชนหลวงพระบาง ดังนั้น ดัชนีผู้บริโภคของจังหวัดเชียงใหม่ ใน พ.ศ. 2550 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 120.0 เปรียบเทียบกับในพ.ศ. 2545 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 100.0 (http://www.cmprice.com/forum/?content=detail&wb_type_id=18&topic_id=15795) แสดงให้เห็นว่ามาตรฐานค่าครองชีพของเชียงใหม่สูงขึ้นเล็กน้อยตามภาวะปกติของระบบเศรษฐกิจโลกไม่ได้สูงขึ้นอย่างผิดปกติ ดัชนีราคาผู้บริโภค เป็นตัวชี้วัดการเปลี่ยนแปลงราคาสินค้าและบริการโดยเฉลี่ยที่ผู้บริโภคจ่ายไป สำหรับกลุ่มสินค้าและบริการที่กำหนดในครัวเรือน กลุ่มสินค้าและบริการที่กำหนด มีคำเฉพาะเรียกว่า ตะกร้าสินค้า (Market Basket) คือ กลุ่มสินค้าและบริการที่กลุ่มผู้บริโภคเป้าหมายส่วนใหญ่ซื้อเป็นประจำ การจัดตะกร้าสินค้านั้นได้ข้อมูลมาจากการสำรวจค่าใช้จ่ายการบริโภคของผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย การวัดการเปลี่ยนแปลงในราคาดังนั้นจะเปรียบเทียบราคาสินค้าในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ กับราคาสินค้าอย่างเดียวกันในช่วงเวลาตั้งต้นซึ่งมีคำเฉพาะเรียกว่าปีฐาน (Base Year) ในทางปฏิบัติ ปีฐานหมายถึงปีที่กำหนดให้ตัวเลขดัชนีมีค่าเท่ากับ 100 ในการสร้างดัชนีราคาผู้บริโภคจำเป็นต้องทำการสำรวจค่าใช้จ่ายของครัวเรือนดัชนีซึ่งได้กำหนดกรอบไว้เรียบร้อยแล้ว เพื่อต้องการทราบสินค้าและบริการที่ครัวเรือนต่างๆ ใช้จ่ายในการดำรงชีพเป็นอย่างไร เพื่อนำไปใช้เป็นน้ำหนักที่จะให้ความสำคัญมากน้อยแก่สินค้า และบริการที่ครัวเรือนใช้จ่ายไปตามลำดับ ซึ่งมีผลทำให้ทราบถึงลักษณะการดำรงชีพของประชากรในระดับต่าง ๆ เกี่ยวกับรายได้ รายจ่าย การออมและเกี่ยวเนื่องถึงลักษณะการบริโภคและชีวิตความเป็นอยู่ของพลเมืองส่วนใหญ่ว่ามีลักษณะการบริโภคและการดำรงชีพอย่างไร การใช้จ่ายของครัวเรือนในประเทศไทยจะจัดทำโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติและกระทรวงพาณิชย์จะนำผลการสำรวจมาใช้ในการจัดทำดัชนีราคาผู้บริโภค

1.2. ความสำคัญของการท่องเที่ยวเกี่ยวกับเศรษฐกิจเมืองหลวงพระบาง

แขวงหลวงพระบางมีพื้นที่ทั้งหมด 16,875 ตารางกิโลเมตร พื้นที่ร้อยละ 85 เป็นภูเขา มีจำนวนประชากรในปี 2552-2553 ทั้งหมดประมาณ 431,439 คน เป็นชาย 215,999 คน หญิง 215,440 คน ความหนาแน่นของประชากร 26 คนต่อตารางกิโลเมตร มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (รายได้ประชาชาติ GDP) ในปี 2551-53 ประมาณร้อยละ 8 มีรายได้เฉลี่ยของประชากรต่อหัวต่อปีประมาณ 5.9 ล้านกีบ (694 ดอลลาร์สหรัฐ) อัตราแลกเปลี่ยน 8,500 กีบต่อดอลลาร์สหรัฐ (<http://122.155.9.68/talad/index.php/laos/area/luangphrabangHome>) ภาพรวมของโครงสร้างพื้นฐานเศรษฐกิจของแขวงหลวงพระบางในช่วงปี 2552-2553 ภาคอุตสาหกรรมเจริญเติบโตร้อยละ 19 ในอัตราการเติบโตของรายได้ประชาชาติร้อยละ 7.99 ภาคบริการและการท่องเที่ยวเติบโตร้อยละ 37 การลงทุนจากภายในและต่างประเทศในแขวงหลวงพระบางระหว่าง พ.ศ.2548-2553 มีจำนวนและสัดส่วนการลงทุน ดังนี้

ตารางที่ 4.4 การลงทุนจากภายในและต่างประเทศในแขวงหลวงพระบางระหว่าง พ.ศ.2548-2553

สาขา	จำนวน (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	สัดส่วน (%)
เกษตรกรรม	37.34	18.96
อุตสาหกรรม	29.22	14.84
บริการและการท่องเที่ยว	130.35	66.20
รวม	196.92	100.00

(ต่อดอลลาร์สหรัฐ)

แหล่งที่มา: <http://122.155.9.68/talad/index.php/laos/area/luangphrabangHome>

“ลาว ข้อมูลรายพื้นที่หลวงพระบาง แผนเพื่อการตลาดอาเซียนสำหรับเอสเอ็มอีไทย”

ประเทศที่ลงทุนในแขวงหลวงพระบางสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ สาธารณรัฐประชาชนจีน 38.58 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รองลงมา คือ เวียดนาม และ แคนาดา จำนวน 17.40 และ 13.48 ล้านดอลลาร์สหรัฐตามลำดับ ปัจจุบันโครงการที่หลวงพระบางต้องการให้ชาวต่างชาติเข้าลงทุนมีหลายโครงการ คือ การปลูกผักปลอดสารพิษ การเลี้ยงสัตว์ปีก สัตว์ใหญ่ การส่งเสริมการปลูกไม้สัก ไม้กฤษณา พืชน้ำมัน อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร โรงแรม เอือนพัก รีสอร์ท ร้านอาหาร การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ การสำรวจและขุดค้นแร่ธาตุต่างๆ เช่น ทองคำ เงิน อัญมณี ฯลฯ อย่างไรก็ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของแขวงหลวงพระบางกำหนดให้

พัฒนาการท่องเที่ยวเป็นหลักสำคัญ นอกจากนั้น ให้มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านการศึกษาและการบริการสาธารณสุข รวมถึงพัฒนาด้านอุตสาหกรรมพลังงานและเหมืองแร่ โดยมียุทธศาสตร์รวมคือ ลดการส่งออกวัตถุดิบในปี 2563 ส่งเสริมการผลิตสินค้าที่มีศักยภาพ ส่งเสริมการผลิตสินค้าที่มีตลาด ส่งเสริมการผลิตสินค้าที่ผู้ลงทุนโดยมีตลาดอยู่แล้ว ส่งเสริมการผลิตสินค้าส่งออกภายใต้ระบบการให้สิทธิพิเศษ และส่งเสริมการผลิตสินค้าส่งออก ในแขวงหลวงพระบางผ่านทาง “กาดมิด” หรือตลาดกลางคั่นคล้ายๆ กับไนท์บาร์ชาร์ของเชียงใหม่ซึ่งเป็นที่รวมของหัตถกรรมพื้นบ้านที่ทำด้วยมือทุกชนิดที่นำมาขายให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นของที่ระลึกหรือของฝาก

ข้อมูลการพิจารณา SWOT ของแขวงหลวงพระบางเพื่อประกอบการตัดสินใจในการลงทุนมีดังนี้ (<http://www.thai-aec.com/369#> “ลาว-อาเซียน- CMLV ข้อมูลประกอบการลงทุนในลาว” เขียน ลงเมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2555)

จุดแข็ง มีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่สำคัญและเป็นเมืองมรดกโลก มีพื้นที่การเกษตรที่สำคัญเช่นการปลูกองุ่นทำไวน์ มีอุณหภูมิใกล้เคียงภาคเหนือของประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการกระจายสินค้าจากภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของลาวสู่เมืองต่างๆ ในภาคเหนือและดินแดนทั้งหมดของ สปป.ลาว มีเส้นทางบกที่เชื่อมโยงกับประเทศกัมพูชาและเวียดนามได้ มีเขื่อนผลิตพลังงานไฟฟ้าขนาดเล็ก -ใหญ่หลายเขื่อน กำลังมีการพัฒนาระบบสื่อสารคมนาคมให้ครอบคลุมทั้งประเทศ

โอกาส มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดด้านภาษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและด้านการท่องเที่ยวกับประเทศไทยที่อยู่ในแผนเชื่อมโยงแหล่งวัฒนธรรมสุโขทัย ตามโครงการ “พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสงวามรดกแห่งเอเชีย” ที่ประกอบด้วย เมืองพุกาม (พม่า) หลวงพระบาง (ลาว) นครวัด (กัมพูชา) และ อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัยและศรีสัชนาลัย (ไทย) มีโครงการขยายเมืองและถนนเชื่อมจากสปป.ลาวถึงจังหวัดน่าน และจังหวัดเลยของประเทศไทย มีแผนการปรับปรุงสนามบินนานาชาติภายในประเทศ มีพรมแดนติดต่อไทยได้หลายเส้นทาง มีคู่แข่งทางการค้าไม่มากนัก (ยกเว้นสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งเป็นคู่แข่งสำคัญที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว) หลวงพระบางสามารถรับสัญญาณโทรทัศน์จากประเทศไทยทำให้ได้รับข้อมูลข่าวสาร การประชาสัมพันธ์และอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากประเทศไทยมากที่สุด ส่วนจุดอ่อนเป็นตลาดการค้าที่ค่อนข้างเล็กเพราะประชากรไม่มากนักทั้งยังไม่มีด้านการค้าที่ถาวรกับประเทศไทย การคมนาคมและการสัญจรทางบกภายในสปป.ลาวยังไม่สะดวกพื้นที่เต็มไปด้วยป่าและภูเขาสูง สาธารณูปโภคยังไม่ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดในประเทศ และบางพื้นที่ถูกห้ามไม่ให้พัฒนาภายใต้การเป็นพื้นที่อนุรักษ์มรดกโลก สนามบินภายในประเทศมีขนาดเล็กรับได้เฉพาะเครื่องบินขนาดเล็กเท่านั้น

อุปสรรค ต้นทุนการขนส่งสินค้านี้ระหว่างประเทศไทยกับหลวงพระบางสูงมาก การที่สปป.ลาวมีพรมแดนติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนทางภาคเหนือ ทำให้มีการไหลทะลักของสินค้าจากจีนในตลาดภายในหลวงพระบางและทั่วทั้งประเทศสปป.ลาวเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก

เมืองหลวงพระบางมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างชัดเจนนับตั้งแต่หลวงพระบางได้รับการจดทะเบียนขึ้นเป็นเมืองมรดกโลกในปลายปี 2538 เป็นต้นมา ระบบเศรษฐกิจของหลวงพระบางถูกขับเคลื่อนด้วยสภาพคล่องของ

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมซึ่งสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของยูเนสโก ผู้บริหารเมืองหลวงพระบาง ได้ลงทุนปรับเปลี่ยนโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจให้ทันสมัยแบบทุนนิยมตะวันตก พร้อมทั้งเชิญชวนนักลงทุนต่างชาติให้เดินทางเข้าไปซื้อ เช่า เพื่อทำเรือนพัก ร้านค้า และพื้นที่ธุรกิจอื่นๆ เพื่อรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวจากต่างประเทศ ส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของเมืองหลวงพระบางเปลี่ยนแปลงและขยายตัวอย่างรวดเร็วนับตั้งแต่ปี 2538 เป็นต้นมา

นโยบายการอนุญาตให้ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนในหลวงพระบางนั้น ปัจจุบันจะต้องติดต่อผ่านทางแผนกแผนการและการลงทุนของเมืองหลวงพระบาง โดยมีคณะกรรมการบริการประตูเดียวเท่านั้น (One Stop Shop Service) เพื่ออำนวยความสะดวกและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารแก่นักลงทุนต่างถิ่นต่างชาติ ตัวอย่าง เช่น มีการปรับปรุงกระบวนการขอและออกใบอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติสามารถยื่นขออนุมัติการลงทุน ณ ที่จุดเดียวเท่านั้น โดยกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าจะรับผิดชอบกำกับดูแลกิจการทั่วไป กระทรวงแผนการและการลงทุนรับผิดชอบกิจการให้สัมปทานส่วนการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ (รวมทั้งแขวงหลวงพระบาง) เป็นความรับผิดชอบร่วมกับเจ้าแขวงและคณะผู้บริหารเขตเศรษฐกิจนั้นๆ การให้บริการเกี่ยวกับการลงทุนสำหรับชาวต่างชาติ เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวในเมืองหลวงพระบางจะใช้เวลาดำเนินการอนุมัติโดยเจ้าแขวงภายในเวลาไม่เกิน 15 วันสำหรับวงเงินการลงทุนต่อรายตั้งแต่ห้าแสนเหรียญดอลลาร์สหรัฐถึงสิบล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐ (ผ่านคำต้น สมพันธ์วิไล. รองผู้อำนวยการแผนกท่องเที่ยวแขวงหลวงพระบาง. สัมภาษณ์เมื่อ 7 เมษายน 2554) แต่กรณีการเงินลงทุนมากกว่านั้นต้องติดต่อขออนุญาตลงทุนจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางกรุงเวียงจันทน์

เนื่องจากหลวงพระบางตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำโขง ธุรกิจบริการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวจึงขยายตัวตามไปด้วย เช่น การขนถ่ายสินค้าอุปโภคบริโภค การก่อสร้างเพื่อการปรับปรุงหรือการเปลี่ยนแปลงอาคารสถานที่ในเขตพื้นที่มรดกโลก การผลิตและแปรรูปอาหารพื้นเมือง เช่น ไคแผ่น แจ่วบอง เพื่อเป็นของฝาก การผลิตหัตถกรรมพื้นเมืองต่างๆ เช่น ผ้าทอ เครื่องเงินเพื่อเป็นของที่ระลึก ทำให้เศรษฐกิจของหลวงพระบางเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้รายได้เฉลี่ยต่อหัว ต่อปีของชาวหลวงพระบางเพิ่มขึ้นจาก 250 เหรียญดอลลาร์สหรัฐในปี 2548 เป็น 821 เหรียญดอลลาร์สหรัฐในปี 2553 และจำนวนครอบครัวที่ยากจนลดลงจาก 18,000 ครอบครัว เหลือเพียง 8,000 ครอบครัว ในระยะเวลาเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของแขวง และหลวงพระบางกลายเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมระดับนานาชาติ โดยติดอันดับ 1 ใน 10 ของการท่องเที่ยวที่สำคัญในทวีปเอเชีย (ผู้จัดการออนไลน์. <http://www.manager.co.th/IndoChina/ViewNews.aspx?News>. เข้าถึงเมื่อ 31 มีนาคม 2554)

นอกจากนี้รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีนโยบายกระตุ้นและสนับสนุนการท่องเที่ยวให้เป็นยุทธศาสตร์หลักในการพัฒนาแขวงหลวงพระบางตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นมา โดยมีกลยุทธ์สำคัญ คือ ([http:// www.rvt9.com/s/prg/333493,online](http://www.rvt9.com/s/prg/333493,online). เข้าถึง เมื่อ 21 เมษายน 2554)

- พัฒนาหลวงพระบางให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของประเทศ ทั้งในด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ธรรมชาติและประวัติศาสตร์

- ส่งเสริมให้หลวงพระบางเป็นพื้นที่แวะพักทางภาคเหนือของลาว เนื่องจาก มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ทั้งด้านโรงแรม ร้านอาหาร สภาพแวดล้อมที่ดีเหมาะกับการพักผ่อน
- สนับสนุนให้หลวงพระบางเป็นศูนย์กลางด้านพระพุทธศาสนาการศึกษาและสาธารณสุขในเขตภาคเหนือของสปป.ลาว

จากยุทธศาสตร์ดังกล่าวทำให้เกิด การวางแผนการพัฒนาหลวงพระบางหลากหลายแผนงาน เช่น

- การรักษาเสถียรภาพทางการเมืองเพื่อเสริมสร้างให้เกิดสภาพสิ่งแวดล้อมที่งดงามและสงบสุข เหมาะกับการพัฒนาเศรษฐกิจแบบยั่งยืน ทั้งนี้ รัฐบาลสปป.ลาว ตั้งเป้าหมายให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจของลาวในอัตราสูงถึงร้อยละ 7.5 ในพ.ศ. 2553 ขณะที่โครงสร้างพื้นฐานการผลิตสำคัญแบ่งเป็นภาคเกษตรกรรมในอัตราส่วนร้อยละ 46 ของผลผลิตมวลรวมของประเทศ (GDP) ภาคอุตสาหกรรมร้อยละ 18 และธุรกิจภาคบริการซึ่งเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวขยายตัวร้อยละ 36
- มีระบบปรับประกันผลผลิตการเกษตรและอาหารให้เพียงพอในการรองรับนักท่องเที่ยวที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในอนาคต
- การพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมขนส่งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- การพัฒนาชนบท กระตุ้นให้เกิดการจ้างงานมากขึ้นโดยเฉพาะการผลิตในภาคเกษตรกรรมและปศุสัตว์
- การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ทางโบราณคดีและธรรมชาติเพื่อเป็นจุดขายใหม่ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของแขวงหลวงพระบาง ขณะที่การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวตามจุดต่างๆ จำเป็นต้องดำเนินการภายใต้แผนงานที่คำนึงถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรมและธรรมชาติในพื้นที่ให้มากที่สุด
- พัฒนาคุณภาพการศึกษา การสาธารณสุขโดยเฉพาะการประกันสุขภาพอนามัยเพื่อยกระดับคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์

ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 7 ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พ.ศ. 2555-2558 (Vientiane Times. Wednesday, April 13, 2011, P. B3) ได้มีการวางแผนการลงทุนเพื่อพัฒนาการจัดการธรรมชาติและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในนครเวียงจันทน์และหกจังหวัดหลักตามเขตลุ่มแม่น้ำโขง คือ หลวงพระบาง ห้วยทราย ไชยบุรี ไกสรพรมวิหาร ท่าแขกและปากเซ โดยมีการสนับสนุนการลงทุนของธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก มีการวางแผนการสร้างทางรถไฟเชื่อมระหว่างสปป.ลาวถึงสาธารณรัฐประชาชนจีน เส้นทางรถไฟนี้จะผ่านเมืองหลวงพระบางไปยังเมืองหงสา มีโครงการตัดถนนเชื่อมต่อกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งประเทศไทย จีนและกัมพูชา โครงการปรับปรุงและขยายสนามบินนานาชาติ โครงการแบ่งแยกเขตเศรษฐกิจพิเศษกับเขต

เศรษฐกิจเฉพาะ จัดทำเขตปลอดภาษีการค้าและจัดระบบเขตการค้าชายแดนเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

จากนโยบายและแผนการสนับสนุนการลงทุนเพื่อพัฒนาธุรกิจบริการและการพัฒนาการท่องเที่ยวหลวงพระบางอย่างต่อเนื่องของรัฐบาลสปป.ลาวส่งผลให้หลวงพระบางมีอัตราการเติบโตด้านธุรกิจการลงทุนเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทุกปีอย่างต่อเนื่องดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.5 จำนวนบริษัทท่องเที่ยว โรงแรม รีสอร์ท เรือนพัก (Guesthouse) ร้านอาหาร และแหล่งท่องเที่ยวในหลวงพระบางเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงปี 2548-2553

ปี	2548	2549	2550	2551	2552	2553
บริษัทท่องเที่ยว	17	22	28	36	46	46
โรงแรม /รีสอร์ท	17	18	21	36	41	44
เรือนพัก(Guesthouse)	146	155	203	236	255	260
ร้านอาหาร	75	104	104	124	187	188
แหล่งท่องเที่ยว	109	110	111	112	130	160

แหล่งที่มา : Luang Prabang Provincial Tourism Department 2010. Statistical Report on Tourism in Luang Prabang. P 11.

นอกจากนี้ จำนวนห้องพักและเตียงในโรงแรม รีสอร์ท และเรือนพัก (Guesthouse) เพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.6 จำนวนห้องพักและเตียงในหลวงพระบางช่วงปี 2548-2553

ปี	2548	2549	2550	2551	2552	2553
โรงแรม/รีสอร์ท	17	18	21	36	41	44
จำนวนห้อง	532	569	624	924	1,006	1,171
จำนวนเตียง	950	979	1,047	1,497	1,642	1,852
เรือนพัก(Guesthouse)	146	155	203	236	255	260
จำนวนห้อง	1,167	1,243	1,538	1,802	1,984	2,089
จำนวนเตียง	2,015	2,109	2,392	2,788	2,954	3,137

แหล่งที่มา : Luang Prabang Provincial Tourism Department 2010. Statistical Report on Tourism in Luang Prabang. P.8.

เมื่อมีการขยายการลงทุนเพื่อรับนักท่องเที่ยว จำนวนนักท่องเที่ยวจึงเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ แต่ในพ.ศ. 2552-2553 มีจำนวนนักท่องเที่ยวจากต่างชาติลดลง ทั้งนี้เนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจถดถอยในทวีปยุโรปและอเมริกา และความไม่สงบทางการเมืองของประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลกระทบต่อการชะลอการท่องเที่ยวในเมืองหลวงพระบาง ทำให้รายได้จากการท่องเที่ยวในเมืองหลวงพระบางลดน้อยลงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.7 จำนวนนักท่องเที่ยวและค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยในหลวงพระบาง

ปี	จำนวน นักท่องเที่ยว	อัตราการ เปลี่ยนแปลง (%)	จำนวนวันพัก โดยเฉลี่ย	ค่าใช้จ่าย โดยเฉลี่ยต่อวัน (USD)	รายได้จากนักท่องเที่ยว โดยเฉลี่ย (USD)
2548	133,569	34	3	35	14,024,745
2549	151,703	5	4	50	30,340,600
2550	186,819	13	5	50	46,704,750
2551	231,575	10	5	50	57,893,750
2552	245,083	6	5	70	85,779,050
2553	216,864	-11	5	70	75,902,400

แหล่งที่มา: Luang Prabang Provincial Tourism Department 2010. Statistical Report on Tourism in Luang Prabang. P.13.

จะเห็นได้ว่าธุรกิจการท่องเที่ยวส่งผลดีต่อสภาพคล่องทางเศรษฐกิจของหลวงพระบางอย่างมาก ทำให้หลวงพระบางมีรายได้จากนักท่องเที่ยวเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกปี หากเปรียบเทียบรายได้จากพ.ศ. 2548 ถึง พ.ศ. 2553 มีอัตราเพิ่มขึ้นจากประมาณ 14 ล้านดอลลาร์สหรัฐเป็นเกือบ 80 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อย่างไรก็ตาม สภาพคล่องทางเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อมาตรฐานการครองชีพของชาวเมืองหลวงพระบางที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในพื้นที่อนุรักษ์มรดกโลก ราคาสินค้า อาหาร ที่พัก และบริการต่างๆ มีราคาสูง (ราคาระดับนักท่องเที่ยว) กว่าพื้นที่นอกเขตอนุรักษ์ แม้ว่านักท่องเที่ยวต้องออกไปซื้อสินค้าราคาถูกนอกเขตอนุรักษ์ แต่ชาวหลวงพระบางส่วนใหญ่ยังคงมีความพอใจที่การท่องเที่ยวกระตุ้นให้เศรษฐกิจของหลวงพระบางดีขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเปรียบเทียบกับภาวะเศรษฐกิจก่อนที่จะเป็นเมืองมรดกโลก (วันดารา. เจ้าของเฮือนพักวันวิสา และแกนนำกลุ่มทอผ้าหลวงพระบาง. สัมภาษณ์เมื่อ 7 เมษายน 2553)

หากพิจารณาแยกเชื้อชาติและภูมิภาคของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนหลวงพระบาง จะเห็นว่าเมืองเล็กๆแห่งนี้เป็นที่รู้จักในกลุ่มนักท่องเที่ยวจากทวีปต่างๆ ทั่วโลก เป็นเมืองที่มีชื่อเสียงไม่แพ้เมืองเชียงใหม่ หรืออาจเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มเดียวกันเพราะมีสายการบินลาวเชื่อมระหว่างเมืองเชียงใหม่กับหลวงพระบางนับตั้งแต่พ.ศ.2546เป็นต้นมา นอกจากนี้นักท่องเที่ยวต่างชาติในเมืองทั้งสองยังมีจำนวนใกล้เคียงกันประมาณสองแสนกว่าคนในระยะเวลา 3-4 ปีที่ผ่านมา

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวโดยแยกเชื้อชาติและภูมิภาคต่างๆ ที่มาเยือนหลวงพระบาง

เชื้อชาติและปี	2548	2549	2550	2551	2552	2553
ASEAN	26,450 Most Thais (16,017)	23,195 Most Thais (19,822)	39,518 Most Thais (31,911)	50,494 Most Thais (32,482)	51,861 Most Thais (41,361)	33,801 Most Thais (26,569)
East Asia	9,543 Most Japanese (4,633)	15,592 Most Japanese (9,730)	19,326 Most Japanese (10,029)	26,161 Most Chinese (9,990)	26,306 Most Chinese (9,597)	22,680 Most Chinese (9,303)
South and Central Asia	285 Most Indians (140)	1,014 Most Indians (366)	641 Most Indians (338)	2,653 Most Indians (523)	814 Most Indians (304)	1,032 Most Indians (519)
Middle East	1,537 Most Israelis (1,443)	5,703 Most Israelis (5,180)	1,372 Most Israelis (1,049)	6,686 Most Israelis (5,762)	5,247 Most Israelis (4,453)	2,834 Most Israelis (2,191)

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวโดยแยกเชื้อชาติและภูมิภาคต่างๆ ที่มาเยือน
หลวงพระบาง (ต่อ)

เชื้อชาติและปี	2548	2549	2550	2551	2552	2553
Asia Pacific	7,921 Most Australians (6,805)	12,855 Australians (10,560)	17,006 Australians (14,978)	18,432 Australians (13,176)	20,808 Australians (16,648)	17,700 Australians (14,809)
Europe	70,288 Most British (17,307)	69,574 Most British (17,120)	78,879 Most British (21,255)	83,569 Most British (22,237)	90,131 Most British (28,470)	103,820 Most British (22,622)
America	17,150 Most Canadians (7,455)	23,500 Most Americans (14,303)	29,849 Most Americans (18,096)	43,242 Most Americans (21,859)	49,536 Most Americans (25,913)	34,522 Most Americans (21,185)
Africa	395 Most South African (186)	270 Most South African (197)	228 Most South African (228)	338 Most South African (251)	380 Most South African (305)	475 Most South African (236)
Grand Total	133,569	151,703	186,819	231,575	245,083	216,864

แหล่งที่มา : Luang Prabang Provincial Tourism Department 2010. Statistical Report on
Tourism in Luang Prabang. P. 5-6.

ในพ.ศ. 2555 รัฐบาลสปป.ลาวกำหนดให้เป็นปีแห่งการส่งเสริมการท่องเที่ยวลาว โดย
รัฐบาลลาวได้จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวลาวในระหว่างพ.ศ. 2554 - 2558 มีวัตถุประสงค์หลัก
ได้แก่ (1) ส่งเสริมและการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศ เพื่อดึงดูดเงินตราต่างประเทศและเสริม
ความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจ (2) การสร้างการตระหนักรู้และประชาสัมพันธ์ให้แก่ สปป.ลาว ในฐานะ
ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและมีความหลากหลาย และ (3) กระตุ้นการท่องเที่ยว ภายใน
ประเทศ โดยตั้งเป้าหมายว่า ตัวเลขนักท่องเที่ยวต่างชาติจะเพิ่มขึ้นเป็น 2.87 ล้านคน คาดว่ารายรับ
จากการท่องเที่ยว จะเพิ่มขึ้นจาก 153 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็น 438 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และจำนวน
นักท่องเที่ยวต่างชาติซึ่งอยู่ห่างไกลจะขยายตัวเพิ่มขึ้นในอนาคตอันใกล้ ("โอกาสใหม่ทางเศรษฐกิจใน
สปป.ลาว : กฎหมายส่งเสริมการลงทุนปี 2552 และปีการท่องเที่ยวลาว 2555".เอกสารการสัมมนา.
<http://www.eastasiawatch.in.th/article.php?section=6&id=539>เข้าถึงเมื่อ 30 เมษายน2554)